

**Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4101/2023
23.11.2023. године
Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Весне Станковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Лазар Ћендић адвокат из ..., против туженог Универзитетског Клиничког центра Србије, којег заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2590/23 од 26.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 23.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2590/23 од 26.06.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2590/23 од 26.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2689/2021 од 25.01.2023. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име разлике између исплаћене зараде за стандардни учинак и време проведено на раду и минималне зараде за период од маја 2018. године до децембра 2018. године исплати тужиоцу укупан износ од 3.504,05 динара са законском затезном каматом на новчани износ за сваки месец означеног периода наведен у том ставу изреке почев од означених датума до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату трошкова за исхрану у току рада за период од 01.05.2018. године до 31.10.2021. године у укупном износу од 61.162,25 динара са законском затезном каматом на новчане износе за сваки месец тог периода наведене у том ставу изреке почев од означених датума до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.05.2018. године до 31.10.2021. године у укупном износу од 42.882,43 динара са законском затезном каматом на новчани износ за сваки месец тог периода наведен у том ставу изреке почев од означених датума до исплате. Ставом четвртим изреке, тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2590/23 од 26.06.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2689/2021 од 25.01.2023. године, у првом, другом и трећем ставу изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у петом ставу изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 2689/2021 од 25.01.2023. године и обавезан тужени да плати тужиоцу трошкове простепеног поступка у износу од 46.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, дела којим је усвојен тужбени захтев, тужени је због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужилац је у одговору на ревизију предложио да се иста одбаци као недозвољена.

Побијаним делом другостепене пресуде усвојен је захтев тужиоца за исплату разлике плате до висине минималне зараде. Минимална зарада представља минимум права сваког запосленог у погледу очувања његове егзистенције и егзистенције његове породице. Зато запослени који је у једном месецу остварио стандардни радни учинак и пуно радно време, односно радно време које се изједначава са пуним радним временом не може од свог послодавца примити зараду - плату у износу који је нижи од износа минималне зараде, без обзира на то у каквом је стању пословање конкретног послодавца. Конвенцијом Међународне организације рада број 131 о утврђивању минималних надница, коју је ратификовала Република Србија, прописано је да минималне наднице имају законску снагу и да се не могу смањивати. Сходно томе, смисао и циљ норме члана 111. Закона о раду управо произилази из интереса запосленог, његових егзистенцијалних и социјалних потреба, због чега зарада која је остварена радом не може бити нижа од минималне зараде јер је то законски минимум који се обезбеђује запосленом.

Из наведених разлога, по оцени Врховног суда, о посебној ревизији туженог није потребно одлучивати ради новог тумачења права. Тужени уз ревизију није предложио правноснажне пресуде донете у истим или битно истоветним чињеничноправним споровима, које би оправдавале потребу одлучивања о његовој посебној ревизији ради уједначавања судске праксе. Тужилац је уз одговор на ревизију приложио одлуке ревизијског суда којима није дозвољено одлучивање о посебним ревизијама у истим споровима, са образложењем да је о захтеву за исплату разлике до минималне зараде одлучено правилним тумачењем и применом меродавног материјалног права.

Следствено изложеном, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

У споровима о новчаним потраживањима из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побијаног дела. Вредност предмета овог спора у побијаном делу износи 3.504,05 динара и очигледно је нижа од вредности која је означеном законском одредбом прописана за дозвољеност ревизије, због чега је на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић